

Indiánské putování...

Hned první den po obědě jsme se vydali na obhlídku okolí. Cesta kolem pasoucího se stáda bizonů (valašské stračeny) proběhla v klidu. Bizoni asi vycítili, že čas lovu ještě nenastal a tudíž jim nic nehrozí. Šli jsme hezkou cestou podél potoka a dále lesními pěšinami až ke Stříbrnému jezeru, kde jsme mohli pozorovat bledé tváře při lovu ryb. Cha... na nás ale nemají. Připlížili jsme se nepozorovaně blíž a ukázali jim, jak se to správně dělá. Ryby jsme pak pustili zpět do jezera.

Cestou lesem jsme si nacvičovali, jak se má chovat správný indián. Večer jsme pak rozdělili naši velkou skupinu na Apače a Siouxe. Bohužel od této chvíle jsme se stali dvěma „znepřátelenými“ kmeny, které se pokoušely jeden nad druhým zvítězit.

Naším náčelníkem byla zvolena Tatanga (Vlad'ka), ale jen do té doby, než se jí podařilo s námi v pránii trošičku zabloudit. Poté byla radou starších zbavena vedení a hlavním náčelníkem se stala šamanka Pokahontas (Eva).

U Siouxů si ponechaly vedení obě náčelnice - Šárka a Jiřinka.

Druhý den dopoledne, pomalování válečnými barvami, jsme strávili vytvářením tajných indiánských značek a symbolů, výrobou malých týpí a nácvikem indiánských zvyků.

Po krátkém poledním odpočinku jsme vyrazili na výzvědnou cestu do tábora bledých tváří - Velkých Karlovic, kde jsme se v muzeu seznámili s kulturou bělochů a vyzkoušeli některé jejich potraviny. Hm..., snad jen zmrzlina stála za to.

Večer si každý kmen nakreslil na oslí kůži (bílé plátno) svou vlajku a mapu s ukrytým pokladem, kterou pak bedlivě střežil.

Středa byla ve znamení pozorování života v lese. A opravdu se bylo, v tomhle krásném zákoutí Beskyd, na co dívat. Mraveniště bylo příjemným zpestřením, slepýš (v naší fantazii chřestýš královský), a zelené žabky taky.

Odpoledne jsme se vydali na dlouhou cestu, na největší horu indiánského velkokarlovického území, horu Soláň. Bohužel kupící se tmavé mraky, hrozící tornádem, urychlily náš návrat do indiánského ležení. Kolem se vlnily louky plné zvonečků, kohoutků, vlčích máků a profukující vítr nás popoháněl vpřed. Nakonec ale ani nekáplo. K osadě jsme dorazili v pořádku. Stádo bizonů, líně se popásajíc ve stepi, si nás nevšímalo. Asi se nás, obávaných indiánů, s obličejí pomalovaných barvami, nebálo. Ještě jsme si stačili vyrobit čelenky a ozdobit je pravými orlími péry.

V osadě na nás čekal jeden starší šedivý traper a lovec kožešin, který k nám zavítal na bílém mezkovi. Ukazoval, nám „zkušeným indiánům“, jak správně vyrábět oštěpy a šípy. Samozřejmě jen jako model. Museli jsme se ale pousmát, protože tohle umění už dávno známe.

Na čtvrtek jsme se všichni těšili nejvíce. Honba za pokladem je vždycky super a nikdy nezklame. Tentokrát jsme, jako správní Apači a Siouxové, označili cestu k pokladu indiánskými značkami a cestu ztížili těžkými úkoly. Přesto se oběma kmenům, i když se ve svých značkách občas sami přestali orientovat, podařilo dostat k pokladu včas. V indiánské osadě jsme se o poklad spravedlivě rozdělili a válečná sekera byla zakopána. S indiánskou písní na oslavu západu slunce jsme společně ukončili den.

Pátek už byl ve znamení přípravy odchodu zpět do velkoměsta bledých tváří. Vyšli jsme se ještě rozloučit s lesem a jeho živočichy, a když jsme si všimli, že z bizonů se opět staly obyčejné krávy, sbalili si vše do indiánských vaků a v supícím železném oři spěchali domů, kde nás už očekávaly naše útulné vigvamy.

Za všechny indiány... hlavní šamanka Kmene Apačů Pokahontas.

Howgh

